

Maurits van Rees — Kerst

9 december 2013

De houten engelenfiguurtjes stonden om de kerststal heen. Ze zagen er een stuk minder lieflijk uit nu ze onthoofd waren.

Een van hun houten hoofdjes was in de kribbe van het babytje Jezus terecht gekomen. Een grote hand pakte het hoofd tussen duim en wijsvinger en bracht het omhoog, waar twee grote, niet blinkende ogen het bestudeerden. Ze zagen een blosje op de bolle wangetjes. Rode lippenstift. Die eeuwige volle bos krullende haren.

De krachtige vingers knepen het hoofdje fijn.

De ogen richtten zich op de engelenharen in de kerstboom. In een flits vlogen ze in de fik. Een grijns trok over het gezicht, terwijl de restanten nasmeulden.

Een windvlaag deed de kerstballen uit de boom vallen. Dreunende voetstappen klonken en stopten achter hem. Een zware basstem vroeg: ‘Was dit nu echt nodig?’

‘Absoluut. Ik erger me al sinds het jaar nul aan het uiterlijk van die nepengelen.’ De figuur draaide zich om, zijn zwaard nog in zijn hand, en bestudeerde de nieuwkomer. Deze had twee strepen dwars over zijn gezicht. Eén was rood en vers. ‘Je moet aan je timing werken, vriend. Denk je soms dat je het eeuwige leven hebt?’

‘Ha! En jij moet zorgen dat je op tijd bij de chef bent. Hij vroeg naar je.’ De ander keek naar het kindje in de kribbe. ‘Ik zou een cadeautje meenemen als ik jou was. Het is vandaag zijn verjaardag.’

‘Vrolijk kerstfeest, Gabriël.’

‘Vrolijk kerstfeest, Michaël.’

De twee engelen vouwden hun met bloed besmeurde vleugels uit en vlogen naar de hemel.